

Presentació de Victòria, de Pau Miró

Sembla que el cor dels cérvols sempre està alerta, sempre batega a la màxima intensitat, pendent de percebre qualsevol perill que amenaci la seguretat d'un membre o del conjunt de la manada. Però són tan porucs, els cérvols, que en el seu radar perceptiu, qualsevol soroll, per irrellevant que sigui, s'interpreta com una amenaça.

Moltes vegades, quan aquests animals són a prop d'un penya-segat o d'una muntanya d'alçada, corren perill de perdre la vida precisament per un excés de por. Si un dels membres interpreta un soroll com una amenaça, comença a córrer esbojarradament pres pel pànic, aquesta reacció desencadena una sèrie de moviments incontrolats que fan que més d'un cérvol caigui muntanya avall. No pas per un perill real, sinó per una fanàtica devoció per la por.

Aquella gran derrota que va ser la Guerra Civil per a gran part de la població, només es podia combatre amb petites victòries quotidianes. Aquesta és la història d'una d'aquestes petites victòries.

Victòria també és una història de por, d'amor i de corrupció situada als anys 50, però d'alguna manera molt present en l'actualitat. Com si d'aquells dies, encara ens n'arribés l'ombra.

La por, evidentment els mecanismes brutals de repressió que exercia el sistema policial i la col·laboració espiritual de l'església, creaven un estat de pànic en el ciutadà. Aquesta por i les pors actuals són diferents, però ho són tant? Hi ha ecos d'aquelles pors que encara ressonen avui? Hi ha alguna cosa de la nostra passivitat relacionada amb aquella por?

Pau Miró
Director